

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIË LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
 Prijs per regel ..... fr. 1.00
 Tusschen Allerlei- in Provincie
 nieuws ..... fr. 2.00
 Vonnissen en doodberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen:
 van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
 Elke regel meer ..... fr. 0.50
 Voor meer dan één inlasching, prijs
 volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Denderdag middag.

BUREEL EN REDACTIE:
 Drukkerij COLLEE
 — (Naam. Maatsch.) —
 TONGEREN.
 Postcheks rekening n. 84855.
 Telefoon 12

Abonnementprijs: fr. 12.50 per jaar.
 Vooraf betaalbaar.
 30 centiem het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gelast worden aan den uitgever.

De Dienstmaagd

Toen ik, zekeren dag, op 't kerkhof een al te jong gesloten en mij hoogst duurbaar grafje bezocht had, bleef ik een ogenblik dralen in de laantjes van nederige of prale gedenksteenen. Onder vele bleef mijn oog gevestigd op een slank kruisje met opschrift: « Tot zalige gedachtenis van N. ... dienstmaagd ».

Zeer zelden, denk ik, krijgt men dezen titel te zien, achter een naam in steen gebeld.

De hooge ouderdom, welken deze overledene bereikt had, en het zorgvuldig onderhouden graf haalden mij, onwillekeurig, eene rijke burgersfamilie voor den geest, waar deze dienstmaagd van den huize geweest was, onverdrotten heur plichten had vervuld met liefde en toewijding, ten slotte een gerusten ouden dag genoten had.

Als eene roeping had zij, gewis, heur dienstbaarheid aanschouwd; met hartelijke verkleefdheid had zij in dit huis wellicht van vader tot zoon gediend en was er de onmisbare toeverlaat van allen geworden.

Dit soort dienstmaagden wordt heden al zeer schaarsch. Toch krijgt men zoo nog wel eens een trouw gelaat te zien, wanneer men bij sommige rijke lieden van den ouden trant aanbekt.

Het beeld van de moderne dienstbode wordt wel eens op geestige wijze weergegeven in spotprenten. Zoo lees ik bij een plaatje.

— MADAME (tot de dienstmeid die er van onder trekt): « Ge zult wel begrijpen dat ik u geen getuisschrift geven kan ».

DE MEID: « Ik heb het niet nodig, madame, het zal genoeg zijn te verklaren dat ik het een maand lang bij u heb kunnen uithouden ».

Tusschen deze twee typen van meiden in, tusschen deze twee uitersten treffen we den grooten hoop van dienstmeisjes aan, die uit de dorpen van 't Vlaamsche land naar de grootstad getogen zijn om er een stuiver te verdienen, tot ze door 't huwelijk op eigen wegen gaan.

Hun ouders zijn doorgaans eenvoudige, brave lieden, die gevroot hebben om een talrijk kroost te worden. Een meisje van kennis, dat in dienst is, was bij de laatste kermis naar 't dorp overgekomen en heeft over een post gesproken. Thuis werd de zaak overwogen. Daar werd wel gerept van de stad « die zoo slecht is », maar ze moest zij toch ook wat gaan verdienen. Na korten tijd was 't een beklonken spel en 't meisje trok op.

Eerst toen 't scheiden zoo nakend was, besefte ze, hoe duurbaar allen heur waren. Het gaat er echter, bij ons landelijk volk, in oogenblikken van ontroering, wel stuk en zwijgaam toe: een verbeten snik, een weggevaarnde traan, 't is alles, maar 't zegt genoeg.

Eene bedroevende zaak echter is het te zien hoe onbepaald en onvoorzichtig brave christelijke ouders zijn in het aanvaarden eener betrekking voor hun meisjes.

Ik heb aan de statie een buitenmeisje zien rondwaken met pak en zak geladen. Toen ik, om dienst te bewijzen, heur aanspraak vertelde zij:

— Ik heb hier een brief van eene vriendin, die mij het adres van een post opgeeft. Doch ik kan zelf niet lezen, en ik herinner mij den naam niet meer.

Ik las dan het bedoelde adres en hielp haar verder terecht. Ik meen wel, dat zij daar niet slecht gevallen was.

Zoo weinig voorbereid naar de stad trecken was echter een stout stuk en leverde

wel het bewijs van volledige onbekendheid met de bestaande toestanden. Over soortgelijke gevaren schrijft Pater Callewart: « Aangezien ons volk, thans niet meer zoo vast blijft zetelen als vroeger, op zijn dorp, maar meer de wijde wereld ingaat en zich gemakkelijker verplaatst, is het een zware plicht voor de doelmatige zielezorg, onze meisjes meer dan ooit op te voeden tot persoonlijke, zelfbewuste, durfkrachtige godsdienstigheid, en daarna hun een juist kerk te geven, op de gevaarlijke toestanden van het zielelijk leven ».

» De zielezorg moet de ziel volgen en daarom moet de priester, van het landelijk dorp, de parochiegeestelijkheid van de stad, waar het meisje henentrekt, verwittigen. »

» In Engeland werkt de zielezorg wonderbaar. Nog nauwelijks is de katholieke dienstmeid aangeland in een parochie, of de priester komt haar bezoeken, en den weg naar de katholieke kerk aantoonen ».

Wanneer er dergelijke waarborgen voor de zielelijke veiligheid kunnen gesteld worden, is de betrekking van dienstmeid zeker geschikt voor meisjes, die voor hun brood arbeiden moeten.

Stoffelijk zijn de dienstboden er thans beter aan toe dan menige fabriekwerker of zelfs boermeisje, dat schijnbaar een trap hooger staat.

Zij kunnen in hun nieuw tehuis een stukje van den ouderlijken haard terugvinden, en het midden waarin ze leven kan een goede leerschool wezen, een praktische voorbereiding tot later huwelijk en plichten van huisvrouw.

Veel hangt af van het gezelschap dat het meisje in haar vrije uren aantreft. Een lichtzinnige verkeerling, op straat aangegaan, is niet zelden de aanvang van groote ellende.

Goede gezellenen, een gezellige kring tot rust, uitspanning, ontwikkeling zijn onontbeerlijk om het dienstmeisje veilig te leiden door de woelige stede.

De meisjes, in het ouderlijk huis omringd met offerende liefde en stille genegenheid, hebben insgelijks recht op de belangstelling hunner meesters. Zij moeten hartelijkheid vinden in hun nieuw tehuis en niet stuiten op koude onverschilligheid. De meiden hebben ook een hart, dat slaat, en voelt, en lijdt, en in de eenvoudige, stille werkster schuilt vaak een heerlijke ziel.

Een kanker van de Katholieke Partij

Over eenige weken waren wij, in de Kamer, toen M. Leurdan, met al zijn gewonen bombast uitviel tegen 't Gouvernement en dat Ward Hermans, zijn aanval uitbrakte tegen den Belgischen Staat.

In al de geleerden van de Kamer ontstond een kreet van verontwaardiging die een echo vond bij al de Balgen, en eens te meer dachten wij aan de hooge noodzakelijkheid, voor de katholieke partij, dien kanker te bestrijden.

Het Vlaamsche volk wordt niet alleen op de meest afschuwelijke wijze om der tuin geleid door de scheurmakers van de frontpartij, het gevoel van trouw aan het vaderland wordt niet alleen door hunne listige propagandistische ondermijning, maar eene neutrale partij, zoals die der Vlaamsche Nationalisten er eene is, beweert alle Belgisch voelende Vlaamsch-katholieke voorname van verraad en ontroef tegenover het Vlaamsche volk en de Vlaamsche zaak te mogen beschuldigen.

Met onbeschaamde leugens wordt op di-

Een nieuwaarsgift voor onze Missionarissen

Op Zondag 11 dezer wordt over geheel het land onder al de H. Missen een buitengewone onthaling gehouden, op bevel van Z. H. den Paus, voor de Afrikaansche missie en de afschaffing van den slavenhandel. Onze missiearissen, die ALLES verlaten, verwachten van ALLEN een nieuwaarsgift. Niemand zal er armer door worden! Vele kleintjes maken een groot! Een miljard zal wachten!

Een heste middel om 't jaar onder Gods zegen te beginnen!

De Vereniging der Missiebonden voor Ieeken.
 43. Guido Gezellelaan, Brugge.

Driekoningen

In den tijd dat de menschen meer rond den haard bleven en in onze vaderlijke gebruiken onderwezen werden, was 't in al de kerken de jaarlijksche geloopenheid of gebruik dat de koninklijke overheid of bij gebrek van die andere drie lieden koninklijk aangehaald, met hun gevolg, in de kerk kwamen en aan de offerande van de hoornen de drie gaven offerden; daartoe werd betaald van welwillende lieden van de parochie doorgaans drie offeranden die daarvoor geschikt waren. Dat gaf de jonge lieden gelegenheid tot vragen en de oudere tot antwoorden uitleggen en voortplanters van 't kristelijk gebruik. Op dezen dag werd de naastkomende Paaschdag uitgeroepen.

Ook huiten de kerk was Driekoningendag voortdijrs verschillig van alle andere dagen des Jaars. Dan wist men de drie koningen zoo uit te rusten en voorzien van sterre, rommelpot, goebe en ander speelgoed, dat zij overal binnen geraakten met hun gezang en hun ootmoedige beile om 't Gods deel voor den arme.

De drie Koningen zingen met op- en wederzang: Zij kwamen al voor Herodes zijn den Herodes die konink, kwam zelve vter. Herodes sprak, zeer valsch van hart. Hoe ziet toch de jongste van die zoo zwart?

De Ware Edelman

In dit korte oogenblik van stilte hadden de twee reizigers den drempel overschreden en stonden nu in het armoedige vertrek. De eerste was degen wiens zachte stem onmiddellijk door La Boulaye was herkend... de oude baron des Cadoux, de vriend van den markies de Bellecour. En de ander bleek, tot Caron's niet geringe verbazing, niemand anders te zijn dan den haveloze koerier, die hem dien morgen te Boisvert een brief had gebracht van Robespierre. Hoe kwamen deze twee bij elkaar en nog wel op zoo'n vriendenschappelijke voet! Dit moest hij zien uit te pluizen.

— Komt binnen, heeren, zegde hij, zich onmiddellijk als gastheer opwerpend. We zijn niet gewend aan gasten en Mathilde, mijn vrouw, is altijd bang voor roovers. Komt bij het vuur en droogt u wat. We zullen doen wat we kunnen om 't u naar den zin te maken....

— Ik heb al gezegd, dat u op een flinke betaling kunt rekenen, zegde des Cadoux. Als ge voor ons zorgt zal het u niet berouwen. Hebt ge iets voor ons te eten?

De vrouw stond bij den muur. Uit haar gelat sprak verbaasd, en als achterdocht. Zij begreep er niets van, maar La Boulaye's blik had een buitengewone macht over haar en gearom wachtte zij lijdelijk af wat er zou gebeuren.

— We zullen doen wat we kunnen antwoordde La Boulaye, pleats voor hen makende bij den haard. Ge, eens sien Ma-

thilde, wat er nog in de provisiekast is. — Ik vrees, dat uw vrouw ons nog niet hard vertrouwd, merkte des Cadoux op.

Voor antwoord lachte La Boulaye en dwong haar de deur door te gaan, die tot een binnenvoortrek van het huis toegang gaf. En onderwijl keek hij vorschand en nieuwsgierig naar den koerier. Ook deze man had iets over zich, dat La Boulaye niet geheel vreemd was.

Dien morgen, toen hij geheel op den toon van een man uit het volk had gesproken, had hij Caron's argwaan volstrekt niet opgewekt en had deze hem voor iets anders gehouden dan wat hij voorgef te zijn, of schoon hij zich nu wel herinnerde dat Tardivet het patriotisme van den man al te patriotisch gevonden had. Maar nu hij op zijn natuurlijke toon sprak, was er ook in zijne stem iets, dat de afgevaardigde al meer meende gehoord te hebben.

Nog steeds over dit alles denkende ging ook hij het binnenvoortrek in om onmiddellijk door de vrouw des huizes streng onderzocht te worden aangaande de reizen waarom hij voor haar echtgenoot wilde doorgaan en de reizigers zoo onverwijd had laten binnen komen.

— Ik geloof u, dat ze hier maar kort zullen blijven, antwoordde hij. Maar ik wil enkele vermoedens, die ik heb, bevestigd zien. Wil u door de achterdeur naar buiten gaan en mijn mannen waarschuwen! Zeg den korporaal dat hij voor het huis de wacht moet houden en zodra ik hem roep, binnen moet komen.

— Wat wilt ge dan toch eigenlijk? vroeg zij, en bij het licht van de brandende kaars, die zij in de hand hield, zag hij dat zij boos keek. Hij verzekerde haar, dat er geen bloed zou worden gestort en zinspeelde op de mogelijkheid, dat die twee mannen wel eens

gevaarlijke personen konden zijn, die zij beter deden te weren. En zoo wist hij haar vertrouwen te winnen en ging zij naar buiten om te doen wat hij haar had geraagd, terwijl hij weer naar de keuken ging.

Hij vond Cadoux nog steeds bij het vuur, waar hij bezig was zich te drogen. De jongere man had zich onmiddellijk meester gemaakt van de brandewijnflesch, die op tafel stond en was bezig zijn glas voor de tweede maal te vullen. Niets was verder van hem af dan het vermedden, dat men hem voor iets anders hield dan wat hij schijnt.

— Mathilde komt dadelijk terug, zei Caron beleefd. Ze zoekt een ander voor u.

Als hij precies had gezegd wat zij deed, zouden zij minder op hun gemak geweest zijn.

— Laat haar een beetje haast maken, zei de koerier, ik rammel van den honger.

— Geduld een beetje, Anatole, fluisterde de altijd zachtzinnige Cadoux. — De goede vrouw heeft ons immers niet verwacht.

« Anatole! » De naam bleef Caron vervolgen. Wie heette er ook alweer Anatole? Hoezeer hij zijn geheugen ook inspande, hij kon er op dat oogenblik niet op komen.

Eensklaps richtte de koerier het woord tot hem.

— Schenk uw glas ook eens vol, goede vriend, zei hij. Ik heb toast voor u.

— Voor mij, mijnheer? vroeg La Boulaye, op verast-onderdanigen toon. 't Is ten te groote eer.

— Doe wat u gevraagd wordt, antwoordde deze zeer ongewone koerier. — Laat eens zien op wiens hand ge zijt. Roep: «Leve de koning!»

— Ik zou niets liever zeggen, — zei hij eindelijk — als ik dacht dat het een beetje zou helpen, maar u bent er wel wat last mee.

— Verdruvelig! Wat bedoelt ge?

De N.M. Drukkerij COLLEE

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEE
 NAAML. MAATSCHAPPIJ TONGEREN.

Bij uitscheiding van BOEKHANDEL, totale UITVERKOOP AAN FACTUURPRIJS, van alle in magazijn zijnde artikelen, van ons verkoophuis
 GROOTE MARKT, 37 - 39, TONGEREN.

De N.M. Drukkerij COLLEE

Hoek der Regulierenwal en der Putstraat.

eene der oudste en meest gekende der provincie, gelast zich, gelijk in het verleden met het uitvoeren van alle werken die het drukkersvak betreffen, en hoopt de gunst en het vertrouwen harer talrijke cliënteel te behouden.

DE BEHEERAAID.

Al is hij zwart, hij is wel bekend; Hij is er de konink van Orient. Zij kwamen den hoogen berg opgegaan, En zagen de sterre daar stille staan.

En de scribben van Herodes: O sterre, gij moet er zoo stille niet staan Gij moet er met ons naar Bethlehem gaan, Naar Bethlehem naar die schoone stad, Waar Maria met haar klein kindeke zat.

Maar binnen in den huize vierden onze voorouders, rond den haard, met losgelaten vreugde en vrolijkheid den Driekoningenvond geschaard om den tafelkoning en over de smakelijke ruinen van den kook met de boon.

Geen wonder dan dat de naam der drie koningen Mechor, Gaspar en Balthazar, algemeene voornamen en familienamen geworden zijn, gansch Europa door en dat men bij ons nog veel hoort van Melchers, Jasper en Baltins familien.

De legende wil dat de drie koningen den marteldood stierven.

Hun lijken werden naar Constantinopel gevoerd door keizerin Helena, en bij de eerste Kruisvaart, naar Eustorgios' kerk te Milaan, van waar keizer Frederik met den Roeben Baard die weg nam om ze op den 23 Hoofmaand 1164 in den Dom of hoofd kerk van Keulen eindelijk en voor goed te ruste te leggen.

Een nieuwaarsgift voor onze Missionarissen

Op Zondag 11 dezer wordt over geheel het land onder al de H. Missen een buitengewone onthaling gehouden, op bevel van Z. H. den Paus, voor de Afrikaansche missie en de afschaffing van den slavenhandel. Onze missiearissen, die ALLES verlaten, verwachten van ALLEN een nieuwaarsgift. Niemand zal er armer door worden! Vele kleintjes maken een groot! Een miljard zal wachten!

Een heste middel om 't jaar onder Gods zegen te beginnen!

De Vereniging der Missiebonden voor Ieeken.
 43. Guido Gezellelaan, Brugge.

BUITENLAND

RUSLAND.

22 matrozen onder den kogel. — Pas aangekomen reizigers wisten te Athene nader nieuws meele te deelen over de muiterij welke zich enkele tijden geleden voerde op de Russische vloot. Vooral aan boord van den kruiser « Profintern » waren de feiten van een ernstigen aard. Het schip was op 16 December uit Sebastopol vertrokken en toen het later in de haven terugkwam wilden de agenter van de Gepoot de aanhouding overgaan van een onderofficier. Vervolgingen waren tegen hem ingespannen wegens anti-bolchevistische propaganda. Maar de geheele bemanning van de « Profintern » verzette zich. Daarop ontstond een hevige gevecht tusschen de officieren en de matrozen. Ten slotte moest men per radio om hulp vragen en er waren niet minder dan 12 ongeschepen noodig om de orde te herstellen aan boord van de « Profintern ». Vooraleer zich over te geven maakten de matrozen evenwel de machienen van het schip onbruikbaar. Allen werden aangehouden.

In allerhaast werd dan de krijgsvaad sa-

AMERIKA.

Geminerde Amerikaanse boeren dreigen zich met geweld onafschaff te verschaffen. — Vijfhonderd boeren, die door de droogte en de crisis in den landbouw getuineerd zijn, zijn de winkeldij van de stad Engeland in den staat Arkansas binnengedrongen onder bedreiging de winkels te punderen, wanneer aan hen en hun gezinnen geen levensmiddelen werden verstrekt.

De winkeliers, die zelf verarmd zijn door de crisis in het zakenleven en door het falissement van een bank daar ter plaatse, hielden een bespreking met het Roode Kruis dat reeds duizenden inwoners van den staat, geregeld van levensmiddelen voorziet.

Het Roode Kruis gaf den winkeliers ten slotte machtiging, aan alle boeren levensmiddelen ter waarde van 2 dollar 75 per gezin uit te reiken. Hierdoor werd de me-

AMERIKA.

de hand en den ellehoog op tafel. — Nu kunt ge toch niet ontkennen dat ik eerlijk ben en ten volle bewust van den ernst der taak, die op mij rustte, want met eigen handen bracht ik vanmorgen den brief aan dien hond van de La Boulaye.

Hij zou van trots om dit heldentent. — Drommels! vervolgde hij. Dat was me een klucht! Ik wou, dat ge me eens had gezien toen ik voor patriot speelde. Denk eens, wat een ironie! De papieren, die het bevel tot mijn eigen aanhouding inhielden, maakte dat men mij de grens over liet zonder moeilijkheden te maken. O, ge hadt er bij moeten zijn, toen ik dien schooier van een commissaris zoo voor den gekield. 't Was een comedie.

En hij zag beurtelings van Cadoux naar La Boulaye en wachtte op hun bijvalsbevestigingen.

— Ik geloof het gaarne, zegde Caron koeljes, 't zal wel de moeite waard zijn geweest. Maar is het niet jammer, zoo alles te bederven en die kostelijke vertooning ongedaan te maken, alleen door er op te bliffen bij een armen, onwetenden boer, graaf Anatole d'Ombrelval?

De gewaande koerier sprong met een vloek op, terwijl ook Cadoux zich omkeerde om den afgevaardigde verschrik aan te zien.

— Verduvelde kerel, wie zijt gij? vroeg Ombrelval, op Caron toeschietend. Met zijn mouw veegde Laboulaye den walm, die zijn gelaat onherkenbaar maakte weg en antwoordde bekoord:

— Ik ben die schooier van een afgevaardigde, dien gij te Boisvert, zoo gefopt hebt. Toen, met verheffing van stem: — Garin!

De deur ging open en de soldaten stormden binnen. (Wordt vervolgd.)

mengevoeren, 22 muiteren werden nog den zelfden dag gefusilleerd, terwijl een groot aantal tot zware gevangenisstraffen werden veroordeeld.

FRANKRIJK.

Overlijden eener moedige vrouw. — Mevr. Maria Barthelemye bijzonder moedige vrouw is te Rouen overleden. Zij had elf menschen het leven gered en zij is gestorven aan eene ziekte opgedaan in het verbandhuis waar zij in dienst was.

Op tienjarige leeftijd volbracht zij te Parijs haar eerste redding. Zij woonde te Rouen sinds 35 jaren.

In Januari 1910 keerde zij rond middernacht huiswaarts, toen zij een man in het water springen zag.

Zij gelukte er in den man te redden Twee jaren later is het eenen scheepsjongen die in de Seine viel en die zij terug aan wal bracht.

In 1918 bevonden zich twee kleine meisjes in eene kamer opgesloten bij de hare gelegen. Doer een fornuis te benaderen hadden de kleeders der meisjes vuur gevat. Mevr. Barthelemye beukte de deur in en gelukte er in de twee kinderen voor den dood te sparen.

De minister van zeezaken had den prijs Durand aan de moedige vrouw verleend en ook het Carnegie-fonds hulplijde haar.

Fransche bergklimmers veronzuikt. — ZES PERSONEN ONDER EEN ZWARE SNEEUWVLAAG BEDOLVEN. — Zondag heeft zich een gruwelijk ongeluk voorgedaan op de Fransch-Italiaansche grens, in het arrondissement Briançon. Zes Fransche toeristen, afgestapt in een hotel van Claviere, op Italiaansch grondgebied, koerden over het gebergte naar Frankrijk terug. Toen zij de grens bereikten, werden zij verast door een geweldige lawine en bedolven onder eene laag sneeuw van acht tot tien meters dikte.

De slachtoffers zijn M. Bousquet, van den Staatsraad, en zijn zoon; M. Wibaux, spinnerij-eigenaar te Roebais, en zijn twee zonen; M. Fattet, student, zoon van een Parijzer bankier. Onderrichtingen werden seldens gegeven om het hulpverleeren te bespoedigen en uit Briançon werden haterd soldaten ter plaats gezonden.

Ziehier hoe men kennis kreeg van de ontzettende gebeurtenis: Men had de toeristen voor het vallen van den nacht te Mont-Genève verwacht, en daar ze er niet aan-

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEE

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEE
 NAAML. MAATSCHAPPIJ TONGEREN.

Bij uitscheiding van BOEKHANDEL, totale UITVERKOOP AAN FACTUURPRIJS, van alle in magazijn zijnde artikelen, van ons verkoophuis
 GROOTE MARKT, 37 - 39, TONGEREN.

De N.M. Drukkerij COLLEE

Hoek der Regulierenwal en der Putstraat.

eene der oudste en meest gekende der provincie, gelast zich, gelijk in het verleden met het uitvoeren van alle werken die het drukkersvak betreffen, en hoopt de gunst en het vertrouwen harer talrijke cliënteel te behouden.

DE BEHEERAAID.

Een nieuwaarsgift voor onze Missionarissen

Op Zondag 11 dezer wordt over geheel het land onder al de H. Missen een buitengewone onthaling gehouden, op bevel van Z. H. den Paus, voor de Afrikaansche missie en de afschaffing van den slavenhandel. Onze missiearissen, die ALLES verlaten, verwachten van ALLEN een nieuwaarsgift. Niemand zal er armer door worden! Vele kleintjes maken een groot! Een miljard zal wachten!

Een heste middel om 't jaar onder Gods zegen te beginnen!

De Vereniging der Missiebonden voor Ieeken.
 43. Guido Gezellelaan, Brugge.

BUITENLAND

RUSLAND.

22 matrozen onder den kogel. — Pas aangekomen reizigers wisten te Athene nader nieuws meele te deelen over de muiterij welke zich enkele tijden geleden voerde op de Russische vloot. Vooral aan boord van den kruiser « Profintern » waren de feiten van een ernstigen aard. Het schip was op 16 December uit Sebastopol vertrokken en toen het later in de haven terugkwam wilden de agenter van de Gepoot de aanhouding overgaan van een onderofficier. Vervolgingen waren tegen hem ingespannen wegens anti-bolchevistische propaganda. Maar de geheele bemanning van de « Profintern » verzette zich. Daarop ontstond een hevige gevecht tusschen de officieren en de matrozen. Ten slotte moest men per radio om hulp vragen en er waren niet minder dan 12 ongeschepen noodig om de orde te herstellen aan boord van de « Profintern ». Vooraleer zich over te geven maakten de matrozen evenwel de machienen van het schip onbruikbaar. Allen werden aangehouden.

In allerhaast werd dan de krijgsvaad sa-

AMERIKA.

Geminerde Amerikaanse boeren dreigen zich met geweld onafschaff te verschaffen. — Vijfhonderd boeren, die door de droogte en de crisis in den landbouw getuineerd zijn, zijn de winkeldij van de stad Engeland in den staat Arkansas binnengedrongen onder bedreiging de winkels te punderen, wanneer aan hen en hun gezinnen geen levensmiddelen werden verstrekt.

De winkeliers, die zelf verarmd zijn door de crisis in het zakenleven en door het falissement van een bank daar ter plaatse, hielden een bespreking met het Roode Kruis dat reeds duizenden inwoners van den staat, geregeld van levensmiddelen voorziet.

Het Roode Kruis gaf den winkeliers ten slotte machtiging, aan alle boeren levensmiddelen ter waarde van 2 dollar 75 per gezin uit te reiken. Hierdoor werd de me-

AMERIKA.

de hand en den ellehoog op tafel. — Nu kunt ge toch niet ontkennen dat ik eerlijk ben en ten volle bewust van den ernst der taak, die op mij rustte, want met eigen handen bracht ik vanmorgen den brief aan dien hond van de La Boulaye.

Hij zou van trots om dit heldentent. — Drommels! vervolgde hij. Dat was me een klucht! Ik wou, dat ge me eens had gezien toen ik voor patriot speelde. Denk eens, wat een ironie! De papieren, die het bevel tot mijn eigen aanhouding inhielden, maakte dat men mij de grens over liet zonder moeilijkheden te maken. O, ge hadt er bij moeten zijn, toen ik dien schooier van een commissaris zoo voor den gekield. 't Was een comedie.

En hij zag beurtelings van Cadoux naar La Boulaye en wachtte op hun bijvalsbevestigingen.

— Ik geloof het gaarne, zegde Caron koeljes, 't zal wel de moeite waard zijn geweest. Maar is het niet jammer, zoo alles te bederven en die kostelijke vertooning ongedaan te maken, alleen door er op te bliffen bij een armen, onwetenden boer, graaf Anatole d'Ombrelval?

De gewaande koerier sprong met een vloek op, terwijl ook Cadoux zich omkeerde om den afgevaardigde verschrik aan te zien.

— Verduvelde kerel, wie zijt gij? vroeg Ombrelval, op Caron toeschietend. Met zijn mouw veegde Laboulaye den walm, die zijn gelaat onherkenbaar maakte weg en antwoordde bekoord:

— Ik ben die schooier van een afgevaardigde, dien gij te Boisvert, zoo gefopt hebt. Toen, met verheffing van stem: — Garin!

De deur ging open en de soldaten stormden binnen. (Wordt vervolgd.)

AMERIKA.

de hand en den ellehoog op tafel. — Nu kunt ge toch niet ontkennen dat ik eerlijk ben en ten volle bewust van den ernst der taak, die op mij rustte, want met eigen handen bracht ik vanmorgen den brief aan dien hond van de La Boulaye.

Hij zou van trots om dit heldentent. — Drommels! vervolgde hij. Dat was me een klucht! Ik wou, dat ge me eens had gezien toen ik voor patriot speelde. Denk eens, wat een ironie! De papieren, die het bevel tot mijn eigen aanhouding inhielden, maakte dat men mij de grens over liet zonder moeilijkheden te maken. O, ge hadt er bij moeten zijn, toen ik dien schooier van een commissaris zoo voor den gekield. 't Was een comedie.

En hij zag beurtelings van Cadoux naar La Boulaye en wachtte op hun bijvalsbevestigingen.

— Ik geloof het gaarne, zegde Caron koeljes, 't zal wel de moeite waard zijn geweest. Maar is het niet jammer, zoo alles te bederven en die kostelijke vertooning ongedaan te maken, alleen door er op te bliffen bij een armen, onwetenden boer, graaf Anatole d'Ombrelval?

De gewaande koerier sprong met een vloek op, terwijl ook Cadoux zich omkeerde om den afgevaardigde verschrik aan te zien.

— Verduvelde kerel, wie zijt gij? vroeg Ombrelval, op Caron toeschietend. Met zijn mouw veegde Laboulaye den walm, die zijn gelaat onherkenbaar maakte weg en antwoordde bekoord:

— Ik ben die schooier van een afgevaardigde, dien gij te Boisvert, zoo gefopt hebt. Toen, met verheffing van stem: — Garin!

De deur ging open en de soldaten stormden binnen. (Wordt vervolgd.)

AMERIKA.

de hand en den ellehoog op tafel. — Nu kunt ge toch niet ontkennen dat ik eerlijk ben en ten volle bewust van den ernst der taak, die op mij rustte, want met eigen handen bracht ik vanmorgen den brief aan dien hond van de La Boulaye.

Hij zou van trots om dit heldentent. — Drommels! vervolgde hij. Dat was me een klucht! Ik wou, dat ge me eens had gezien toen ik voor patriot speelde. Denk eens, wat een ironie! De papieren, die het bevel tot mijn eigen aanhouding inhielden, maakte dat men mij de grens over liet zonder moeilijkheden te maken. O, ge hadt er bij moeten zijn, toen ik dien schooier van een commissaris zoo voor den gekield. 't Was een comedie.

En hij zag beurtelings van Cadoux naar La Boulaye en wachtte op hun bijvalsbevestigingen.

— Ik geloof het gaarne, zegde Caron koeljes, 't zal wel de moeite waard zijn geweest. Maar is het niet jammer, zoo alles te bederven en die kostelijke vertooning ongedaan te maken, alleen door er op te bliffen bij een armen, onwetenden boer, graaf Anatole d'Ombrelval?

De gewaande koerier sprong met een vloek op, terwijl ook Cadoux zich omkeerde om den afgevaardigde verschrik aan te zien.

— Verduvelde kerel, wie zijt gij? vroeg Ombrelval, op Caron toeschietend. Met zijn mouw veegde Laboulaye den walm, die zijn gelaat onherkenbaar maakte weg en antwoordde bekoord:

— Ik ben die schooier van een afgevaardigde, dien gij te Boisvert, zoo gefopt hebt. Toen, met verheffing van stem: — Garin!

De deur ging open en de soldaten stormden binnen. (Wordt vervolgd.)